

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **J. U.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Praha 6, Pod kaštany 245/10, proti žalovanému: **Magistrát města Zlína**, se sídlem Zlín, náměstí Míru 12, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 9. 2019, č. j. 29 A 241/2018 – 35,

t a k t o :

I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 9. 2019, č. j. 29 A 241/2018 – 35, **se** v části, kterou byla zamítnuta žaloba na ochranu proti nezákonnému zásahu žalovaného, spočívajícím v nedoručení jeho rozhodnutí ze dne 17. 5. 2018, č. j. MMZL 040751/2018, žalobci, **z r u š u j e** a žaloba **se** v tomto rozsahu **o d m í t á**.

II. Ve zbytku **se** kasační stížnost **z a m í t á**.

III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se u Krajského soudu v Brně domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, který měl spočívat v nedoručení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2018, č. j. MMZL 040751/2018, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Za uvedený přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Současně se žalobce domáhal určení, že zásah žalovaného, spočívající v neoprávněném evidování nedoplatku ve výši 3 500 Kč na žalobcově osobním daňovém účtu, který měl vzniknout v důsledku zmiňovaného (nedoručeného) rozhodnutí, byl nezákonný. Žalobce se měl o nezákonných zásazích žalovaného dozvědět v druhé polovině listopadu roku 2018 doručením *Vyrozumění o výši nedoplatku ze dne 14. 11. 2018*. Krajský soud žalobu jako nedůvodnou shora uvedeným rozsudkem zamítl.

[2] Krajský soud nejprve konstatoval, že oba tvrzené zásahy by ve světle judikatury správních soudů mohly být potenciálně považovány za nezákonné zásahy, proti nimž je možné se bránit ve správním soudnictví. Žalobcem uplatněnou argumentací proti shora popsánému postupu žalovaného se proto zabýval věcně.

[3] Pokud jde o skutkový stav věci, krajský soud vycházel ze zjištění, že žalovaný vydal ve věci výše uvedeného přestupkového jednání dne 3. 11. 2017 příkaz, kterým žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, za což mu uložil pokutu ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náklady přestupkového řízení; toto rozhodnutí bylo doručeno přímo žalobci. Proti tomuto příkazu podal žalobce odpor, a to prostřednictvím *České vzájemné pojišťovny motoristů, družstva* (dále též jen „zmocněnec“). K tomuto podání byla připojena plná moc, kterou žalobce uvedený subjekt zmocnil pro své zastupování v daném přestupkovém řízení, a to pro veškeré úkony „*vyjma doručování písemností*“. Z obsahu odporu se podává, že jménem *České vzájemné pojišťovny motoristů, družstva* jednal předseda představenstva – společnost *GOLDEN FALCON, s. r. o.*, zastoupený J. P. Vzhledem k tomu, že měl žalovaný pochybnosti o tom, kdo reálně jménem zmocněnce odpor podal, obrátil se na něj výzvou k odstranění vad podání podle § 37 odst. 5 správního řádu. Tuto výzvu se nepodařilo zmocněnci doručit ani cestou datové schránky (jeho datová schránka nebyla aktivována), ani prostřednictvím pošty (zásilka se vrátila nedoručená s tím, že na doručné adrese je zmocněnec neznámý). Žalovaný proto následně vyrozumění o provádění dokazování a možnosti seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu) doručoval nejen zmocněnci prostřednictvím pošty (neúspěšně), ale také přímo do datové schránky J. P. (jednajícího za předsedu představenstva zmocněnce společnost *GOLDEN FALCON, s. r. o.*). Vzhledem k tomu, že následně došlo ke zprovoznění datové schránky zmocněnce, bylo již rozhodnutí o přestupku doručeno (pouze) zmocněnci do jeho datové schránky (dodáno dne 25. 5. 2018, doručeno fikcí dne 4. 6. 2018 – pozn. NSS). Dne 28. 11. 2018 bylo žalovanému doručeno *Odvolání proti neoznámenému rozhodnutí* podané prostřednictvím společnosti *GOLDEN FALCON s. r. o.*, zastoupené J. P., jehož prostřednictvím žalobce brojil proti tomu, že mu rozhodnutí ze dne 17. 5. 2018 nebylo řádně doručeno, vůbec o něm neví a nikdy mu nic zasláno nebylo. Rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 5. 2. 2019, č. j. KUZL-9053/2019, bylo toto odvolání jako opožděné zamítnuto. Toto odvolací rozhodnutí žalobce nenapadl správní žalobou. Jelikož žalobce obdržel od žalobce také *Vyrozumění o nedoplatku* ze dne 14. 11. 2018, č. j. MMZL 145639/2018, podal současně nadřízenému orgánu žalovaného *Žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti* ze dne 7. 1. 2019. Krajský úřad Zlínského kraje usnesením ze dne 4. 2. 2019, č. j. KUZL-7289/2019, této žádosti nevyhověl, tedy neshledal tvrzenou nečinnost žalovaného. Zastoupení zmocnitele s výjimkou doručování písemností označil za procesní past, která měla přispět ke vzniku procesních obstrukcí.

[4] Na základě takto vymezeného skutkového stavu věci krajský soud konstatoval, že klíčovou otázkou, která musí být pro posouzení důvodnosti žaloby zodpovězena, je zhodnocení postupu žalovaného při doručování rozhodnutí ze dne 17. 5. 2018. K výkladu ustanovení správního řádu, která na danou věc dopadají [§ 33 odst. 1, § 33 odst. 2 písm. a), § 34], se podle krajského soudu vyjádřil již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 8. 2017, č. j. 6 As 28/2017-45, kde posuzoval obdobnou procesní strategii účastníka řízení, postavenou rovněž na tom, že zmocněnec nebyl dle plné moci oprávněn k doručování písemností v rámci daného správního řízení. Takový přístup kasační soud označil za čistě obstrukční a šikanózní, s cílem vytvořit procesní past. Vycházel totiž mj. z premisy, že i pokud by správní orgán doručoval pouze účastníkovi řízení osobně, ten by ihned proti takovému postupu brojil s tvrzením, že došlo k porušení kogentního ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu. Krajský soud uvedl, že si je vědom i jiné judikatorní linie, představované rozsudky Nejvyššího správního soudu

pokračování

ze dne 10. 1. 2019, č. j. 9 As 390/2017-29, a ze dne 8. 8. 2019, č. j. 9 As 184/2019-39, podle které se ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu (písemnosti se doručují pouze zmocněnci, nejde-li o případ, kdy má zastoupený v řízení něco osobně vykonat) uplatní pouze tehdy, je-li účastník řízení zastoupen i pro účely doručování. Pokud správní orgány nepostaví na jisto, že se v případě takto typizovaného omezení plné moci jedná o obstrukční jednání účastníka řízení či nevhodné procesní taktizování vedoucí ke zpomalení řízení, je nutné respektovat jeho dispozičního právo omezit rozsah plné moci, tedy vyjmout z něj doručování.

[5] Krajský soud následoval právní názor vyslovený v rozsudku č. j. 6 As 28/2017-45, neboť dospěl k závěru, že způsob udělení plné moci zmocněnci je v dané věci součástí obstrukční taktiky žalobce. Uvedl, že si lze jen stěží představit, že zmocněnec, který v přestupkových řízeních standardně vystupuje jako zmocněnec pachatelů dopravních přestupků, bude mít legitimní zájem na omezení plné moci v rozsahu doručování. V projednávané věci tak lze na omezení rozsahu plné moci žalobce jednoznačně nahlížet jako na ujednání popírající samotný smysl zastoupení na základě plné moci ve správním řízení. Nešlo přitom o jedinou doručovanou listinu, ale o celý jejich sled. V případě, že by žalobce se svým zmocněncem („profesionálně“ se zabývajícím zatupováním osob obviněných ze spáchání přestupku) trvali na doručování toliko žalobci, nebylo nic jednoduššího, než žalovaného upozornit na skutečnost, že doručuje nesprávné osobě. To se však nestalo a zmocněnci byly příslušné dokumenty fakticky doručeny. Nelze tak hovořit o tom, že by se nedostaly do právní sféry žalobce. Krajský soud tak uzavřel, že procesní postup žalovaného při doručování ob stojí, jakkoli mohl z procesní opatrnosti doručovat písemnosti i přímo žalobci. Tvrzený nezákonný zásah v podobě nedoručení rozhodnutí o přestupku tedy není dán.

[6] Jelikož bylo přestupkové rozhodnutí, kterým byla žalobci uložena pokuta a povinnost nahradit náklady řízení, žalobci doručeno prostřednictvím jeho zmocněnce, nelze podle krajského soudu považovat za nezákonný zásah ani následné evidování takto vzniklého nedoplatku na daňovém účtu žalobce.

[7] Proti tomuto rozsudku brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatel především odmítá názor krajského soudu, že rozsah udělení plné moci zmocněnci byl součástí jeho obstrukční taktiky v přestupkovém řízení. Bylo tomu právě naopak, neboť žalobce si byl vědom toho, že doručování zmocněnci by mohlo být problematické (což se ostatně i potvrdilo), proto si vyhradil doručování písemností pro sebe. Šlo mu tedy primárně o to, aby se tímto způsobem předešlo zbytečným prodlevám v řízení; přímým doručováním písemností sledoval též získání dostatečných informací o průběhu řízení, na jejichž základě by zmocněnci uděloval pokyny. Měl-li snad žalovaný o smyslu omezení plné moci pochybnosti, měl postupovat podle § 37 odst. 5 správního řádu a žádat vysvětlení (což neučinil), jakkoli povinností žalobce není vysvětlovat důvody, pro které se rozhodl plnou moc omezit.

[9] I kdyby snad omezení plné moci sledovalo obstrukční taktiku v přestupkovém řízení (což stěžovatel popírá), neopravňovalo by to žalovaného jednat v rozporu se zákonem, který mu ukládá rozsah plné moci respektovat; to vyplývá i z judikatury Nejvyššího správního soudu, na kterou stěžovatel odkázal.

[10] Stěžovatel má rovněž za to, že předmětné omezení plné moci nepopíralo smysl zastoupení, jak dovodil krajský soud. Zmocněnec si byl totiž vědom toho, že se mu nemusí dařit bezproblémově doručovat. Nechtěl proto na sebe brát odpovědnost za případné právní důsledky

z toho plynoucí (například doručování fikcí bez znalosti obsahu doručené písemnosti) a chtěl se rovněž vyhnout tomu, aby mu snad muselo být doručováno veřejnou vyhláškou či aby mu musel být ustanoven opatrovník. Jím zvolený postup byl přitom již shledán jako přípustný v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 184/2019-39. Současně stěžovatel upozorňuje, že doručování není nejdůležitějším aspektem institutu zastoupení; jde spíše jen o technický úkon, který si i právní laik (zastoupený) může zajistit sám, bez pomoci zmocněnce.

[11] Dále stěžovatel namítá, že skutkové závěry krajského soudu o obstrukčních úmyslech stěžovatele jsou postaveny na pouhých spekulacích, nikoli skutkových zjištěních. Kromě již vznesených výhrad stěžovatel upozorňuje, že se krajský soud vůbec nezabýval tím, zda se o obsahu doručovaných písemností mohl vůbec od zmocněnce dozvědět. Pokud bylo rozhodnutí o přestupku doručeno zmocněnci fikcí, neseznámil se s jeho obsahem ani zmocněnec. I pokud by se zmocněnec s obsahem rozhodnutí seznámil, nebylo jeho povinností napravovat chyby v procesním postupu správního orgánu a předat rozhodnutí stěžovateli. Jeho povinností bylo pouze jednat v zájmu zmocnitele. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 13/2013, povinnost účastníka spolupracovat se správním orgánem (§ 50 odst. 2 správního řádu) nemůže být v řízení o trestním obvinění vykládána jako povinnost spolupracovat se správním orgánem na svém stíhání.

[12] Konečně stěžovatel nesouhlasí s názorem, že z obsahu podaného odporu proti původně vydanému příkazu nebyla zřejmá identita osoby, která jej podala. Jelikož však tento závěr nepředstavuje nosný argument napadeného rozsudku, stěžovatel pouze stručně uvedl, že tato osoba byla v odporu jasně označena a odpor byl odeslán z její internetové domény. To platí i pro identifikaci osoby jednající za předsedu představenstva zmocněnce – J. P. Přestože v odporu nebyly uvedeny jeho bližší údaje, bylo možné konkrétní informace zjistit nahlédnutím do obchodního rejstříku.

[13] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že nikterak nepopírá právo účastníka omezit rozsah svého zastoupení, není však povinen akceptovat procesní strategii postavenou na zneužití práva. Tak tomu bylo i v daném případě, proto omezení plné moci neakceptoval. Písemnosti byly doručovány prostřednictvím datové schránky J. P., která má prokazatelně právní vztah ke zmocněnci žalobce a je osobou, která měla v tomto smyslu také konat. Samotný zmocněnec se nadto proti způsobu doručování nikterak neohradil. Účelovost jednání žalobce je zřejmá i z toho, že namísto toho, aby brojil proti samotnému přestupkovému rozhodnutí, brání se soudní cestou proti úkonům směřujícím k vymáhání pokuty. Navrhuje proto, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu kasační stídnosti a z důvodů v ní uvedených; zabýval se rovněž tím, zda neexistují skutečnosti, které by měly být při posuzování zákonnosti napadeného rozsudku zohledněny *ex officio* (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2 s. ř. s.

[15] Stěžovatel se v dané věci podanou žalobou domáhal soudní ochrany proti dvěma různým postupům žalovaného; v části, kde se domáhal, aby soud žalovanému přikázal doručit mu prvoinstanční rozhodnutí ve věci přestupku, se jednalo o ochranu proti dosud trvajícím (tvrzenému) zásahu, ve zbývajících částech se stěžovatel domáhal vyslovení (deklarace) nezákonnosti stavu nastoleného žalovaným, který v době podání žaloby již odezněl. Podmínky řízení pro věcné projednání obou žalobních návrhů ovšem nebyly identické.

[16] Jednou ze zvláštních podmínek řízení [nespadajících pod výčet uvedených v § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] je i přípustnost žaloby. Z ustanovení § 85 s. ř. s. se podává, že *žaloba je nepřípustná*,

pokračování

lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.

[17] Je tedy evidentní, že v části, kde se stěžovatel domáhal ochrany proti dosud trvajícím zásahům žalovaného, by byla žaloba věcně projednatelná pouze v případě, kdy se stěžovatel nemohl soudní ochrany domáhat jiným způsobem (*jinými právními prostředky*), než cestou zásahové žaloby. Tato podmínka v projednávané věci splněna nebyla.

[18] Ze skutkové rekapitulace věci (viz odst. [3] výše) je zřejmé, že stěžovatel prvoinstanční rozhodnutí, kterým byl žalovaným uznán ze spáchání přestupku, napadl odvoláním, ve kterém argumentoval, že mu toto rozhodnutí nebylo dosud doručeno a nemohl se tedy ani seznámit s jeho obsahem. Toto odvolání nadřízený orgán žalovaného – Krajský úřad Zlínského kraje rozhodnutím ze dne 5. 2. 2019, č. j. KUZL-9053/2019, postupem dle § 92 odst. 1 správního řádu zamítl jako opožděné. Odvolací orgán neakceptoval stěžovatelem tvrzené pochybení při doručování prvoinstančního rozhodnutí a dospěl k názoru, že toto rozhodnutí mu bylo (cestou jeho zmocněnce) řádně doručeno. Tímto doručením tedy počala stěžovateli běžet lhůta pro podání odvolání; tato lhůta uplynula marně.

[19] Otázka (ne)existence pochybení žalovaného při doručování rozhodnutí o přestupku (a tedy i posouzení, zda nebylo povinností žalovaného toto rozhodnutí znovu - řádně - doručit) byla tedy vyřešena v rámci přestupkového řízení. Nesouhlasil-li stěžovatel s těmito závěry (měl-li za to, že rozhodnutí mu dosud nebylo doručeno a tento deficit by měl být napraven), měl napadnout rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 5. 2. 2019, č. j. KUZL-9053/2019, žalobou podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. (žalobou proti rozhodnutí správního orgánu), kde mohl správní soud v rámci takto zahájeného řízení tuto spornou otázku autoritativně vyřešit. Právě podání tohoto typu žaloby představuje zákonem preferovaný *jiný prostředek nápravy*, který měl stěžovatel k ochraně svých práv využít, namísto žaloby na ochranu proti nezákonnému zásahu, který je soudním prostředkem ochrany *ultima ratio*.

[20] Lze v této souvislosti odkázat na závěry, které kasační soud vyslovil ve skutkové obdobné věci v rozsudku ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 As 292/2019-29. Nejvyšší správní soud zde konstatoval, že „[n]edoručení rozhodnutí [...] bude představovat nezákonný zásah spíše výjimečně, typicky v situaci, kdy nedoručení rozhodnutí skutečně a přímo zasahuje do práv a povinností jeho adresáta či třetí osoby, přičemž proti tomu neexistuje jiná efektivní zákonná ochrana (srov. pro tento příklad např. rozsudek ze dne 14. 12. 2016, č. j. 2 Afs 243/2016-34, věc ČKD PRAHA DIZ, bod 22 – zde se jednalo o údajné nedoručení zajišťovacích příkazů). V obvyklých situacích však není třeba poskytovat účastníkovi ochranu proti vadám v doručování prostřednictvím zásahové žaloby, neboť i při vadách v doručování bude možné bránit se proti finálnímu rozhodnutí.“ (zvýraznění doplněno; citované rozhodnutí je dostupné z www.nssoud.cz).

[21] S ohledem na shora uvedené závěry lze uzavřít, že žaloba, v části, kterou se žalobce domáhal ochrany proti trvajícím zásahům žalovaného (příkazání žalovanému doručit žalobci prvoinstanční rozhodnutí o přestupku), byla podle § 85 s. ř. s. nepřijatelná, neboť žalobce se mohl soudní ochrany svých procesních práv v předcházejícím přestupkovém řízení efektivně domáhat jinými právními prostředky (žalobou proti rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje o odvolání).

[22] Za této situace tedy krajský soud pochybil, pokud žalobu i v této části věcně projednal, namísto toho, aby ji v tomto rozsahu odmítl pro nepřijatelnost podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[23] Pokud jde o zbývající část žaloby, kterou se stěžovatel domáhal vyslovení nezákonnosti postupu žalovaného v souvislosti s evidováním nedoplatku vzniklého neuhrazením pokuty a nákladů řízení, uložených stěžovateli prvoinstančním rozhodnutím o přestupku, zde se podmínka subsidiarity zásahové žaloby, vyjádřená v § 85 s. ř. s., neuplatní a krajskému soudu nic nebránilo ji věcně projednat. *Ratio decidendi* argumentace krajského soudu k této části žalobní argumentace lze přitom aprobovat, byť je třeba ji ve světle shora uvedených závěrů částečně korigovat.

[24] Jak bylo již uvedeno výše, krajský soud se věcně zabýval zákonností postupu žalovaného při doručování prvoinstančního rozhodnutí o přestupku, přičemž dospěl k závěru, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, v důsledku čehož toto rozhodnutí bylo stěžovateli (prostřednictvím jeho zmocněnce) řádně doručeno a nabylo tak (pro nepodání odvolání v otevřené odvolací lhůtě) právní moci. Na tomto základě krajský soud uzavřel, že evidování nedoplatku žalobce, představovaného neuhrazenou pokutou a náklady řízení, uložených mu tímto rozhodnutím, nemůže představovat nezákonný zásah.

[25] Nejvyšší správní soud se z důvodů výše vyložených otázkou zákonnosti doručování prvoinstančního rozhodnutí o přestupku nezabýval, závěry ke kterým dospěl v bodech [18] a [19] tohoto odůvodnění, však vedou ke shodnému náhledu na nedůvodnost této části žaloby. Závěr kasačního soudu vychází z již konstatovaného zjištění, že stěžovatel napadl prvoinstanční rozhodnutí o přestupku odvoláním, které bylo Krajským úřadem Zlínského kraje zamítnuto jako opožděné podle § 92 odst. 1 správního řádu. Jelikož posledně zmiňované (konečné) rozhodnutí vydané v přestupkové věci žalobce nebylo napadeno správní žalobou, platí pro obě rozhodnutí vydaná v přestupkovém řízení presumpce jejich zákonnosti. Je tedy – v intencích závěrů podávajících se z rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje – nutno vycházet z premisy, že prvoinstanční přestupkové rozhodnutí bylo stěžovateli řádně doručeno a nebylo v otevřené lhůtě napadeno odvoláním; tento závěr by bylo možné přezkoumat pouze v řízení o žalobě proti tomuto rozhodnutí, této možnosti však stěžovatel, jak již bylo uvedeno, nevyužil. Za popsané situace nelze dospět k jinému závěru, než že evidování nedoplatku odpovídajícího neuhrazené pokutě za spáchání přestupku a nákladům přestupkového řízení, uložených stěžovateli prvoinstančním přestupkovým rozhodnutím, po jejich nezaplacení ve stanovené lhůtě, nemůže být nezákonným zásahem.

[26] S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek krajského soudu z hlediska zákona obстоjí pouze částečně.

[27] Pokud jde o tu část výroku napadeného rozsudku, kterým byla zamítnuta žaloba v části, kterou se stěžovatel domáhal, aby bylo žalovanému nařízeno doručit mu prvoinstanční rozhodnutí o přestupku, zde měl krajský soud žalobu odmítnout pro nepřipustnost podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (viz závěry shrnuté v odst. [21] a [22] výše). Jelikož tak neučinil a žalobu i v této části věcně projednal, zatížil řízení vadou (nedostatek podmínky řízení), kterou byl kasační soud povinen zohlednit *ex officio*, v souladu s ustanovením § 109 odst. 4 větou za středníkem s. ř. s., neboť tato vada měla vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Za této situace nemohl Nejvyšší správní soud postupovat jinak, než v daném rozsahu rozsudek krajského soudu zrušit a žalobu odmítnout postupem předvídaným v ustanovení § 110 odst. 1 větě první a druhé s. ř. s. (výrok I.).

[28] Co se týče zbývající části napadeného rozsudku, zde kasační soud dospěl k závěru, že žaloba, v části kterou se stěžovatel domáhal vyslovení nezákonnosti zásahu žalovaného, spočívajícího v neoprávněném evidování jeho fiskálního nedoplatku, byla krajským soudem

pokračování

zamítnuta zcela v souladu se zákonem. V této části proto kasační stížnost jako nedůvodnou výrokem ad II. zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

[29] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s., tj. dle procesního úspěchu účastníků řízení o kasační stížnosti. Jelikož kasační stížnost stěžovatele byla v části zamítnuta a ve zbývajících částech vedlo její projednání (spolu se zrušením části napadeného rozsudku) k částečnému odmítnutí žaloby, je evidentní, že v řízení před Nejvyšším správním soudem byl stěžovatel v konečném důsledku zcela neúspěšný. Stěžovatel tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nemá. V případě (částečně) úspěšného účastníka – žalovaného nebylo zjištěno, že by mu v souvislosti s řízením o kasační stížnosti vznikly náklady, převyšující jeho obvyklé administrativní výdaje. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (výrok III.).

[30] O nákladech řízení o žalobě nebylo nutné rozhodovat, jakkoli rozsudek krajského soudu byl částečně zrušen a žaloba byla částečně odmítnuta. Nákladové výroky ad II. a III., kterými krajský soud rozhodl, že stěžovatel (žalobce) nemá právo na náhradu nákladů řízení a (procesně úspěšnému) žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává, totiž i nadále obstojí a kasačním soudem zrušeny nebyly. Tyto výroky především i nadále odpovídají té části napadeného rozsudku, kterým byla žaloba (v souladu se zákonem) zamítnuta; ve zbývajících částech, kde došlo výrokem kasačního soudu k odmítnutí žaloby, se uplatní pravidlo vyjádřené v ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta, čemuž stávající nákladové výroky napadeného rozsudku materiálně vzato (tj. zda má účastník povinnost náklady řízení platit, či zda mu budou protistranou uhrazeny) odpovídají.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 29. března 2022

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu